

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
εδροῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Έτος χίλια δόδεκα κι' ἑνιάκον' ἄκομα,
βιοι τήν' Ανόρθοισι δάχουνα' τό στόμα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας κρότοι.

Χίλια διακόσια κι' εἰκοσιτρία,
ἀεροπλάνου πτόσις ἀγρία.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή ἔνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μόνω
Γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηού» ἀνελλιπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώσῃ δι' αὐτά Ταχυδρομείων τέλη

Μέγα συλλαλητήριον ὡς εἶδος ἐγερτήριον.

Φ.—
"Άφησε κάθε νόνο
κι' ἔλπιζε σέ καλά...
τά μάτια μου σηκῶνα
και θλιέπω 'στὰ ψηλά.

Τὰ μάτια μου σηκῶνα και λάβαρα κυτῶ
και τὰ χειροκροτῶ.
Τὰ μάτια μου σηκῶνα και θλιέπω Συντεχνίας,
Συνδέσμου και Συλλόγου αὐτῆς τῆς κοινωνίας
ἄλαλοι νά βαδίζουν
και κάπως σκεπτικιοι
δίχως νά τοὺς κουρδίζουν
λόγοι ρητορικοι.

Τὰ μάτια μου σηκῶνα και θλιέπω πλῆθος κόσμου
νά παρελάσῃ μ' ἄρσο μου
'Ακοὺς καλμοὺς κρυφίους,
καμμιὰ φωνή δέν θάξῃ,
μήτε ζτωκραυγάζει
καλπῶν ὑποψηφίους.

Πρόσωπα χαρωπά
δέν θλιέπεις ἐκεῖ πέρα,
νταούλι δέν κτυπά
και δέν λαλεῖ φλογέρα.

'Η γῆ τῶν Παρθενῶνων
ποτέ δέν εἶδε κι' ἄλλην
συγκέντρωσιν μεγάλην
συμπολιτῶν ἀφῶνων.

"Ένας' μιλοῦσε μόνο,
λαοὺ πλῆθος ὠγκούτο,
τά μάτια μου σηκῶνα
και λέω: τείναι τοῦτο;

Κυττάζω κι' ὑποδούλους, κυττάζω κι' εἰλευθεροῦς,
γνωστοὺς κι' ἀγνωστοὺς φίλους,
ποῦ πᾶν νά στηλιτεύσουν τυράντους ἀνίερούς
εἰς τοῦ Διὸς τοὺς Στόλους.

Ἦτο σύμβολον ἐκεῖ καὶ σημαῖα Ἐκρητικῆ.

Τὰ μάτια μου σηκῶνα και βλέπω νά γυρνῆ
φυλὴ βασανισμένη...
τά μάτια μου σηκῶνα και θλιέπω νά περνε
σημαῖα τρυπημένη.

Συγκίνησις μεγάλη...
δόξα πολεμικῆ,
σημαῖα Κρητικῆ
μέ τῆς λοιπαῖς προβάλλει.

Ἄπ' ὅπου κι' ἔν περνε
ἐλπίδ' ἀναγκασμένη
'στοῦ κόσμου τὴν ψυχὴ
και φέρει ταραχὴ.

Σημαῖα τρυπημένη
δηλώνει και σημαίνει
πῶς εἶναι δοξασμένη.

